

Sygn. akt I 1 Ca 21/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2019 r.

Sąd Okręgowy we Włocławku I Wydział Cywilny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Nazdrowicz
-----------------	------------------------

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2019 roku we Włocławku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. Ł.

przeciwko A. O.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lipnie

z dnia 30 maja 2019 roku, sygn. akt I C 910/18 upr

oddala apelację.

SSO Mariusz Nazdrowicz

Sygn. akt I 1 Ca 21/19

UZASADNIENIE

Apelacja wobec braku uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu.

Pozwany w swoim oświadczeniu sporządzonym środkiem odwoławczym ogólnie zarzucił Sądowi I instancji „naruszenie przepisów postępowania”, co doprowadziło do wskazanych w jego ocenie błędnych ustaleń faktycznych i w konsekwencji do wadliwego przyjęcia, że strony wiązała umowa pożyczki (art. 720 § 1 kc), a nie darowizny (art. 888 § 1 kc). Należało zatem uznać, że w istocie zostały zgłoszone zarówno zarzuty obrazy przepisów proceduralnych (art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 kpc) .

Odnosząc się do pierwszej grupy zarzutów trzeba podkreślić, że błędy w zakresie ustaleń faktycznych zawsze są wynikiem naruszenia prawa procesowego najczęściej przepisu art. 233 § 1 kpc wyrażającego zasadę swobodnej oceny dowodów. Wynika z niego obowiązek wyprowadzenia z materiału dowodowego wniosków logicznie poprawnych oraz znajdujących pokrycie w tym materiale. W przeciwnym razie Sąd naraża się na zarzut sprzeczności istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, co zdaje się sugerować skarżący. Jednakże skuteczne postawienie tego rodzaju zarzutu wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia

życiowego oraz, że brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów. Jeżeli przy tym z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodnie z życiowym doświadczeniem, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo – wbrew wspomnianym zasadom doświadczenia – nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (z licznego orzecznictwa przykładowo wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 27 września 2002 roku II CKN 817/00, nie publ., LEX nr 56906 i z 16 grudnia 2005 roku III CK 314/05, nie publ., LEX nr 172176, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 10 kwietnia 2018 roku I ACa 99/18 nie publ., LEX nr 2499250). Dodać też można, że prezentacja własnej wersji stanu faktycznego – przy braku obalenia logicznego i zgodnego z doświadczeniem życiowym rozumowania Sądu I instancji – nie stanowi dostatecznej podstawy do zmiany ustaleń faktycznych przez Sąd odwoławczy.

Przenosząc powyższe uwagi o charakterze teoretycznym na grunt rozpoznawanej sprawy należało uznać zarzuty negujące poczynione przez Sąd meriti ustalenia faktyczne za całkowicie chybione. Sąd ten właściwie ustalił treść łączącej strony umowy w oparciu o fakty towarzyszące przekazaniu pieniędzy pozwanemu przez powódkę i ich późniejsze zachowania. W bardzo dokładnym i szczegółowym uzasadnieniu wskazał podstawy swojego rozumowania i do odmiennego wniosku nie mogą prowadzić zawarte w apelacji twierdzenia, mające wyraźnie jedynie polemiczny charakter. Nie zachodzi w tych warunkach potrzeba powielania przedstawionych przez Sąd a quo argumentów. Wystarczy ograniczyć się do konstatacji, że Sąd Okręgowy w całości je podziela. Tylko ubocznie można wobec tego zasygnalizować, że Sąd Rejonowy drobiazgowo przeanalizował treść nagrania rozmowy między stronami odbytej w czerwcu 2018 roku. Zachowania pozwanego, używane wówczas sformułowania i reakcje na wypowiedzi S. Ł. jednoznacznie wskazują, że A. O. w pełni dopuszczał konieczność zwrotu przedmiotowej kwoty, co byłoby wykluczone w przypadku nieodpłatnego przysporzenia. W żaden sposób nie została potwierdzona wersja apelującego o jakiejś presji psychicznej czy innych oddziaływań na jego osobę, które skutkować miałyby takim, a nie innym zachowaniem. Sytuacja ta wpisuje się w całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dokonana przez Sąd I instancji ocena jest kompleksowa i przekonująca, a skarżący nie zdołał jej skutecznie podważyć.

W oparciu o prawidłowo ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy dokonał właściwej kwalifikacji prawnej łączącego strony stosunku obligacyjnego jako umowy pożyczki, a nie darowizny. Tym samym nie dopuścił się obrazy prawa materialnego, a zarzut apelacyjny w tej kwestii okazał się pozbawiony słuszności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy we Włocławku na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w sentencji.

SSO Mariusz Nazdrowicz.